

Í lívd av fólkaflokkinum

TÁ Finnboi ísakson varð vorðin valdur til landsstýris-mann í figgjarmálum upplýsti hann fyrí sjónvarðinum, at hann einki skil hevði á figgjar- og búskaparmálum. Hann legði afturat, at tað var heldur ikki neyðugt við slíkum til hetta starvog so helt hann fram, at tað, sum feroingar høvdu brúk fyrí var, at gerast eitt sindur bilsnir við hvørt.

LÍTA vit nú aftur um bak at hesum fjórðingasári, sum samgongan hevur gingið, so miá viðgangast, at alt, sum samgongan hevur tikið sær til í búskapar- og búskapar-politikk. Gingið verður bert blint ágangandi krøvum

reiðarinna á møti og einki er sum, sipast einum skilagoðum fiskivinnupoli-tikki. Hildið verður mekaniskt fram við at oysa millinónir í flotan, sum um hetta í sjálv-um sær loysti teir grund-leggjandi trupulleikarnar hjá fiskivinnuni.

HEVUR figgjarmálaráðharrin rætt í, at hann ikki hevur skil fyrí figgjar- og búskaparviður-skiftinum, so hevur hann ikki minni rætt í tí hann segði um at gera fólk bilsin. Hetta hevur eydnast honum líka so væl, su alt annað er eydnast sam-gonguni illa. Jú, víst eru fólk bilsin, tá tey t.d. hugsa um, hvat Tjóðveldisflokkurin upp-runaliga stóð fyrí og tá tey so siggja og hoyra hansara umboðsmenn í dag. At tjóð-veldisflokkurin so omaná alt

ætla at lata Palleba einsa-mallan rinda kostnaðin fyrí eina framhaldandi týning av okkara livsgrudandarlagi, ger fólk so bilsin, at ikki kann sigast frá tí.

MEN alt hetta er kanska ikki so nógv av vera bilsin um, tá hugsað verður rum, tað, sum umboð Tjóðveldisflokksins bera fram á tingi og í fjøl-miðlum. Í gjár hoyrði Føroya fólk fremstu figgjar- og búskaparfrøðingar floksins greiða frá stöðuni og teimum ætlaðu tiltøkunum. Alvaratos, hvat skulu fólk halda? Svørt tala úr enda í annan – uttanum-tos, slutur og vrævl so fullkomuliga avdúkandi, at okkum er um at tykja synd í Tjóðveldisflokkinum.

NEI einki er at verða bilsin um, uttan hetta, at hesir nýggju oddamenn hóast alt hava átt dirvið til at snara Tjóðveldis-flokkinum hálva kumpassinu runt, so hann nú liggur í lívd av Fólkaflokkinum og har letur seg brúka at knúsa arbeiðs og fiski-mannin.

SJÓNVARPSUMMÆLI

Blunda og krógva

Eng havi mangan sannað, at tað hjálpir at blunda fyrí betur at fáa tað við, sum verður sagt í sjónvarpssendingum, t.d. Degi og Viku og Á Sýnini. Víst tosa vit um hyggjarar í sambandi við sjónvarp, og lurtarar í sam-bandi við útvarp, men í veru-leikanum eru vit bæði hyggjarar og lurtarar, tá ið vit fylgja við sjónvarpssending-um. Fyrimunurin við sjón-varpi skuldi verið, at bæði orð og myndir skuldu betur kunnað lýst eithvørt evni. Men vandi er í hvørtjari væl-ferð: ikki gongst altíð so væl at nýta tveir sansir í senn, bæði eygu og oyru, um ikki orð o gmyndir fylgjast og eru í samsvari, og tað er minni snn so altíð, at tey, sum gera sjónvarpsupptøkur, hugsa nóg mikið um tað, hvørki feroyskt ella útlendsk sjón-varpsfólk.

Eitt dømi var seinasta hós-kvöld í stuttari sending við Sonju Sørensen um bók, hon hevði skrivað og fingið virð-isløn fyrí. Sonja sat í sólini, millum trø og aðrar urtir og las eitt brot úr bókini, og síðan var samrøða við hana. Alt gott um tað, tí tað var skilatos. Men fotografering-

in! Fototólini – tey høvdu tikið tvey töl við sær – skiftu alla tíðina ímillum tvey sjón-arhorn. Nú sást tú inn á vangan á Sonju, millum grøt og nálatro, nú framman ifrá. Men ikki bara tað: fototólið furaði upp og niður frá hondum hennara og upp til andlitid og so niður aftur; og so skuldu vit eisini inn ímill-um siggja skýggini og træ-topparnar. Hvussu skuldu vit neyðars fólk kunna fylgja við upplestrinum og prátinum? – Myndatalarin hevur ivaleyst hugsað, at hetta var ein so deiligur dagur, gott veður og nógvar vakur gróður, so tað mátti koma við, nú tey vóru farin her út at gera samrø-una. Men samrøðan var nú høvudsevið, og tí hevði tað verið betri fyrí allar partar, um myndin var stillari, um vit í friði og náðum kundu sæð og høvrt tær báðar tosa saman.

Meðan danskir málfrøð-ingar gremja seg um, at orðið *man* er um at verða trokað burtur úr donskum og *du* sett í staðin, ávirkað av tí enska *you*, hevur *man* góðar dagar í feroyskum tálumáli. Heilt vanligt er, at fólk sum verða spurð um eithvørt evni í

sjónvarpinum, siga man um seg sjálvi og ikki eg. Tað kann hugsast, at hetta er eitt slag av smædni. Tað er hóast alt hjá fólk flest eitt sindur óvant at standa og greiða frá egnum viðurskiftum við mikrofón og fototólum og vita seg eygleidd av allari tjóðini, og at tey tí firmast at siga eg, men fjala seg aftan fyrí tað ópersónliga *man*.

Upp undir pávavitjanina í Nordurlondum hava fjøl-miðlarnir um hesar leiðir havt meira tilfar enn vanligt

um pávan. Sunnukvöldið sóu vit eina enska sending um barna- og ungdomsárin hjá Jóhannesi Páll II. Sum polit-iskur persónur hevur pávin týðning eisini fyrí tey, sum ikki eru katolikkar. Hann feðast víða – altíð við einum skara av fjølmiðlaumboðum í hølunum – og sigur sína hugsan um stórar heims-politiskar spurningar. Av tí sama er vert at vita eitt sind-ur um mannin og hansara politisku hugsjónir. Í hesi sending varð kanska farið heldur lætt um nakrar stórar spurningar, sum vórðu tiknir upp, men tað kanska verður børt um tað í teimum kom-andi tveimum sendingunum í framhaldi av hesari.

Elin Súsanna Jacobsen

